

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **Veřejný ochránce práv**, sídlem Údolní 39, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Olomouce**, sídlem Horní náměstí 583, Olomouc, zastoupen JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I. Šantovka District, s. r. o.**, tř. Kosmonautů 1221/2a, Olomouc, **II. Šantovka Tower a. s.**, sídlem tř. Svobody 31, Olomouc, obě zastoupeny Mgr. Lenkou Novou, advokátkou se sídlem Václavské náměstí 813/57, Praha 1, **III. CETIN a. s.**, sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **IV. statutární město Olomouc**, sídlem Horní náměstí 583, Olomouc, zastoupena JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, **V. Správa železnic, státní organizace**, sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, **VI. Za krásnou Olomouc, z. s.**, sídlem Kosinova 874/7, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. SMOL/136502/2019/OS/US/Hla, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 3. 2024, č. j. 65 A 18/2020 - 553, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení o kasační stížnosti se pozastavují účinky usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 3. 2024, č. j. 65 A 18/2020 - 553, a rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. SMOL/136502/2019/OS/US/Hla.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a návrh na přiznání odkladného účinku

[1] Žalovaný napadeným územním rozhodnutím vyhověl žádosti stavebníka (osoby zúčastněné na řízení I., dále také „OZNR I.“) a umístil stavební záměr pod souhrnným názvem *Šantovka Tower* na pozemky parc. č. 114/6, 114/7, 195/2, 195/21, 554 a 555, vše v k. ú. Olomouc-město. Stanovil rovněž podmínky pro umístění jednotlivých stavebních objektů a pro projektovou přípravu stavby. Záměr zahrnuje hlavní novostavbu bytového

domu s výškou střechy od 68,2 do 74,5 m a dále podmiňující a doplňkové stavby dopravní a technické infrastruktury.

[2] Bývalá veřejná ochránkyně práv podala proti napadenému rozhodnutí žalobu k ochraně veřejného zájmu podle § 66 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ten konkrétně spatřovala v zájmu na ochraně kulturního dědictví, představovaného hodnotami Městské památkové rezervace Olomouc, neboť umístění výškové stavby může nevratně poškodit historické panorama města, dále v zájmu na zachování hodnot území, který by byl porušen v důsledku umístění stavby v rozporu s územním plánem, v zájmu na příznivé životní prostředí, který by byl narušen v důsledku neposouzení vlivu stavby na krajinný ráz, a konečně v zájmu na nestranném rozhodování veřejné správy, neboť měla za to, že v řízení je dáno systémové riziko podjatosti rozhodujících úředníků. Krajský soud žalobu napadeným usnesením odmítl. Shledal totiž, že nebylo prokázáno, že na podání žaloby existuje závažný veřejný zájem.

[3] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 As 174/2022 - 92, usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v dalším řízení provedl důkazy vztahující se k tvrzené systémové podjatosti a v nyní napadeném usnesení opět dospěl k závěru, že veřejný ochránce práv neprokázal závažný veřejný zájem na podání žaloby.

[4] Proti napadenému usnesení podal veřejný ochránce práv (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.

[5] V návrhu uvedl, že napadené usnesení již nabylo právní moci, a tak měla OZNR I. možnost činit další kroky k uskutečnění stavby, avšak že nemá informaci o tom, zda OZNR I. požádala o vydání stavebního povolení dle starého stavebního zákona [zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řízení (stavební zákon)], nebo o povolení záměru podle nyní účinného stavebního zákona (zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon).

[6] Pokud by OZNR I. získala v průběhu řízení o kasační stížnosti pravomocné stavební povolení, byl by případný úspěch stěžovatele v kasačním řízení fakticky bezcenný a újma způsobená veřejnému zájmu by byla v zásadě nevratná. Vady stěžovatelem napadeného územního rozhodnutí by již nebylo možné v rámci nového projednání věci před krajským soudem napravit, a to zejména s ohledem na nutnost zohlednit právní úpravu ve starém stavebním zákoně, podle níž dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává (§ 94 odst. 5 starého stavebního zákona). Zásadní otázky, hodnocené dle § 90 starého stavebního zákona v územním řízení (typicky právě umístění, objem a výška zástavby), by již nebyly předmětem posuzování stavebním úřadem.

[7] Stěžovatel rovněž odkázal na podrobnou argumentaci krajského soudu uvedenou v usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě. Dále konstatoval, že právní následky územního rozhodnutí, spočívající ve vytvoření podmínek k získání stavebního povolení, způsobí významnou újmu veřejným zájmům. Závažnost hrozící újmy tkví především v jedinečnosti chráněného kulturního statku. Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je nutno

pokračování

vykládat ve smyslu účinné soudní ochrany a újmu na straně stěžovatele je nutno spojovat s újmou, která by vznikla veřejným zájmům, které stěžovatel podáním žaloby hájí.

[8] Újmu hrozící veřejnému zájmu nemůže dle stěžovatele vyvážit ani újma, která vznikne OZNR I. pozastavením uskutečňování jejího stavebního záměru. Taková újma je pouze dočasná. Pokud kasační soud tomuto návrhu nevyhoví, bude OZNR I. moci v získávání povolení pro svůj záměr pokračovat. Přiznání odkladného účinku nebude ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť OZNR I. žádný z veřejných zájmů nehájí a veřejný zájem nespočívá ani v realizaci jejího záměru *Šantovka Tower* v navržené podobě.

[9] Totéž platí také pro případ, že by OZNR I. požádala o povolení záměru podle nyní účinného stavebního zákona, tedy po 1. 7. 2024. Dle jeho přechodných ustanovení platí, že pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby vydané v územním řízení se považuje za rozhodnutí v části věci v řízení o povolení záměru podle tohoto zákona, pokud jím byl umístěn záměr vyžadující povolení podle tohoto zákona (§ 330 odst. 6 nového stavebního zákona). Stavební úřad by tak v řízení o povolení záměru rozhodl již pouze o „zbytku věci“ (§ 148 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a neposuzoval by znovu otázky, o nichž rozhodl v územním řízení (např. umístění, objem a výšku zástavby).

[10] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že k jeho přiznání není důvod.

[11] OZNR I. a II. nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, neboť pro to podle nich nejsou splněny zákonné podmínky. Pokud by každá žaloba proti územnímu rozhodnutí měla mít automatický odkladný účinek, pamatoval by na to v první řadě zákonodárce; ten ovšem žádné takové pravidlo pro tento typ řízení nestanovil. Jediný důvod pro přiznání, který stěžovatel uvedl – a to že by se případné zrušení územního rozhodnutí s ohledem na § 94 odst. 5 starého stavebního zákona stalo bezcenným – byl judikaturou překonán. K tomu odkázaly na judikaturu správních soudů, podle které samotná hrozba vydání stavebního povolení zpravidla nepředstavuje hrozící újmu ve smyslu § 72 odst. 2 s. ř. s.

[12] Dále uvedly, že stěžovatel ani netvrdí žádnou újmu hrozící veřejnému zájmu, která by mohla vzniknout před uskutečněním stavby ve fázi stavebního řízení. Jestliže by stavebník zahájil stavbu či ji již uskutečnil, lze následně nařídit také její odstranění. V případě stavby *Šantovka Tower* je přitom návrat do původního stavu možný v jakémkoli okamžiku. Ani hrozba uskutečnění stavby, ani hrozba získání stavebního povolení samy o sobě nepředstavují důvod pro přiznání odkladného účinku, protože nevedou k nevratné újmě, tedy že by konečné rozhodnutí ve věci postrádalo praktický dopad. Je na stavebníkovi, aby se rozhodl, zda posečká s uskutečněním stavby do doby rozhodnutí o kasační stížnosti, nebo bude ve výstavbě pokračovat a akceptuje tak riziko následného odstranění stavby.

[13] I pokud by ovšem dočasné uskutečnění stavby představovalo újmu ve smyslu § 73 s. ř. s., bylo by přiznání odkladného účinku předčasným krokem. Stěžovatel tvrdí jediný závažný dopad do realizace stavby – a to údajné poškození panoramatu města. K tomu ovšem může dojít až po dosažení výšky stavby v řádu několika desítek metrů. Stěžovatel

tak bude mít dostatek času využít jemu dostupné prostředky ochrany. Naopak újma na straně stavebníka podle judikatury Nejvyššího správního soudu odůvodňuje nepřiznání odkladného účinku.

[14] Vzhledem k dosavadní délce řízení (již více než čtyři roky) je podle OZNŘ I. a II. na místě přiznat vyšší míru ochrany stavebníkovi. Ten po dobu trvání odkladného účinku nemá možnost účelně využívat pozemky a mít z nich zisk. Tyto ztráty mu již nikdo nenahradí, stejně jako ztráty související s vypršením platnosti dosud získaných závazných stanovisek a vyjádření dotčených subjektů. Odkladem uskutečnění stavby bude také stavebník nucen rozdělit plánovanou výstavbu v rámci celé lokality do více etap, přestože stavbu *Šantovka Tower* plánuje uskutečnit současně s rozšířením obchodního centra Galerie Šantovka, oba projekty budou propojeny dopravní i technickou infrastrukturou. Oddělené uskutečnění staveb by znamenalo zásadní zvýšení celkových nákladů na výstavbu a také zbytečné zatěžování celé lokality a jejích obyvatel výstavbou. OZNŘ I. a II. nakonec označily podání kasační stížnosti za obstrukční jednání.

II. Posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku

[15] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností přednesených účastníky řízení a OZNŘ I. a II. dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.

II.a Obecná východiska

[16] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[17] Z těchto ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podle § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[18] Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepřiznivého soudního, resp. správního rozhodnutí*; přiznáním odkladného účinku se pozastavuje vykonatelnost rozhodnutí.

[19] Stěžovatel tvrdí, že újma způsobená veřejným zájmům výkonem rozhodnutí spočívá ve vytvoření podmínek pro vydání stavebního povolení, resp. povolení záměru, a s ohledem

pokračování

na § 94 odst. 5 starého stavebního zákona, resp. § 330 odst. 6 nového stavebního zákona, také to, že po vydání povolení by následné zrušení územního rozhodnutí v soudním řízení již bylo bez faktického dopadu.

[20] Nejvyšší správní soud při rozhodování o přiznání odkladného účinku obecně zastává názor, že pouhé umístění stavby zpravidla vylučuje možnost přivodit újmu předpokládanou § 73 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. usnesení NSS ze dne 16. 2. 2024, č. j. 10 As 12/2024-43, bod 11). Přestože podle § 94 odst. 5 starého stavebního zákona platí, že „[d]ojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává“. Žalobce není zbaven účinné ochrany ani v případě, kdy je v mezidobí vydáno stavební povolení. Rozšířený senát totiž v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 - 88, č. 3948/2019 Sb. NSS, konstatoval, že v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu (zde stavebnímu povolení) soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu (zde územní rozhodnutí), přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce tedy může v případě, že je územní rozhodnutí v soudním řízení zrušeno, uplatnit námitku jeho nezákonnosti v rámci své případné žaloby proti stavebnímu povolení, bude-li v posuzované věci mezitím vydáno. Tímto způsobem je zaručena účinná soudní ochrana i pro případ, že bude stavební povolení vydáno dříve, než bude ukončen soudní přezkum územního rozhodnutí (usnesení NSS ze dne č. j. 6 As 175/2019 - 29, bod 15). Zrušení územního rozhodnutí může být také důvodem pro povolení či nařízení obnovy stavebního řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 As 277/2022 - 54, bod 46). Jsou-li k tomu ovšem dány skutkové okolnosti, které odůvodňují vznik újmy na straně žalobce (stěžovatele), lze nadále přiznat odkladný účinek také žalobě (resp. kasační stížnosti) proti územnímu rozhodnutí (srov. usnesení NSS ze dne 20. 5. 2020, č. j. 10 As 125/2020 - 41, ze dne 26. 6. 2024, č. j. 2 As 118/2024 - 49, ze dne 18. 1. 2024, č. j. 6 As 359/2023 - 27, a ze dne 16. 10. 2020, č. j. 10 As 305/2020 - 67).

II.b Naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku

[21] Nejvyšší správní soud v předešlém řízení v této věci přiznal usnesením ze dne 26. 8. 2022, č. j. 1 As 174/2022 - 77, kasační stížnosti odkladný účinek. V nyní projednávané věci pak shledal, že důvody pro přiznání odkladného účinku trvají, neboť stěžovateli, resp. veřejným zájmům, které hájí, hrozí závažná újma, která odůvodňuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[22] Nyní projednávaná věc se od výše uvedené judikatury liší zejména v tom, že stěžovatel v soudním řízení tvrdí mj. existenci systémového rizika podjatosti. Jak k němu uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém prvním rozsudku v této věci (rozsudek NSS č. j. 1 As 174/2022 - 92, bod 46), nejedná se o vadu způsobující toliko „prostou“ nezákonnost správního rozhodnutí, a je zde proto zájem na tom, aby v případě prokázání existence takového rizika proběhlo územní řízení znovu.

[23] Vykonatelnost napadeného rozhodnutí a usnesení krajského soudu by znamenala vytvoření podmínek pro zahájení kroků vedoucích k vydání stavebního povolení, resp. povolení záměru, což by pro stěžovatele představovalo neodstranitelnou újmu, resp. újmu

na veřejných zájmech, které stěžovatel svými návrhy chrání, spočívající konkrétně v hrozbě nevratného poškození mimořádně cenné památkové rezervace, nezákonného narušení krajinného rázu lokality a nesprávného posouzení záměru jako souladného s územním plánem (obdobně již usnesení NSS č. j. 1 As 174/2022 - 77, bod 15). Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku v této věci shledal, že závažným veřejným zájmem je v daném případě zájem na nestranném rozhodování veřejné správy s ohledem na možné systémové riziko podjatosti. Pokud by se v nynějším řízení o kasační stížnosti ukázalo, že tento zájem byl napadeným rozhodnutím skutečně porušen, pak by tím byly dotčeny i další výše uvedené veřejné zájmy, bez ohledu na to, zda představují závažný veřejný zájem, který je legitimací stěžovatele k podání žaloby. Jakékoli rozhodnutí v kasačním řízení by proto již nemuselo mít na ochranu těchto zájmů vliv a závažnému veřejnému zájmu na nestranném rozhodování orgánu státní správy by vznikla nepoměrně větší újma, než může vzniknout jiným osobám.

[24] Je také nutno přihlídnout k charakteru stavebního záměru, který byl napadeným rozhodnutím umístěn, a důvodu, pro který stěžovatel proti územnímu rozhodnutí žalobou brojil. Jedná se o novostavbu bytového domu s výškou střechy od 68,2 do 74,5 m a dále podmiňující a doplňkové stavby dopravní a technické infrastruktury. Jde o rozsáhlý záměr, jehož uskutečnění bude mít bezesporu mimořádný dopad do území.

[25] Konečně, v nyní projednávané věci je stěžovatelem veřejný ochránce práv. Ten má – na rozdíl od stěžovatelů v podobě fyzických a právnických osob či správních orgánů – v soudním řízení správním zvláštní postavení v návaznosti na jeho žalobní legitimaci k ochraně závažného veřejného zájmu (§ 66 odst. 3 s. ř. s.).

[26] Veřejný ochránce práv má v soudním řízení specifické postavení, neboť pro samotné věcné posouzení žaloby soudem musí nejprve prokázat závažný veřejný zájem na jejím podání. To znamená, že jeho aktivní legitimace je „podmíněná“, a nelze mu tedy tento prostředek ochrany automaticky přisuzovat. V soudním řízení proti stavebnímu povolení by již stěžovatel nemusel mít možnost uplatnit totožné námitky pro prokázání závažného veřejného zájmu na podání žaloby, a proto nelze předjímat, že by mohl mít závažný veřejný zájem také na žalobě proti stavebnímu povolení. Nyní nelze uzavřít, zda by právě zrušení nezákonného územního rozhodnutí mohlo stěžovateli založit aktivní legitimaci k žalobě proti stavebnímu povolení, a pokud nikoli, „zbyla“ by tato námitka až do meritorního posouzení věci, k němuž nemusí vždy dojít.

[27] Na rozdíl od jiných osob brojících proti územnímu rozhodnutí, resp. stavebnímu povolení, pak je pro veřejného ochránce práv nemožné domoci se odstranění stavby, a újma vzniklá stěžovateli by byla v tomto případě neodstranitelná (srov. usnesení NSS ze dne 24. 5. 2024, č. j. 8 As 115/2024 - 108). Obecně totiž sice rozšířený senát v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39, č. 4178/2021 Sb. NSS, stanovil možnosti ochrany pro osoby, jež tvrdí dotčení na svých hmotných právech faktickou nečinností stavebního úřadu. Ani pokud by ovšem veřejný ochránce práv mohl v teoretické rovině podat podnět k zahájení řízení o odstranění stavby podle § 42 správního řádu a následně podnět nadřízenému správnímu orgánu k přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 2 správního řádu, nepřiznává mu zákon aktivní legitimaci k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s., a na rozdíl od „běžných“ žalobců

pokračování

a stěžovatelů tak nedisponuje žádnými prostředky, kterými by se mohl domáhat nařízení odstranění již uskutečněné stavby. Efektivita žaloby ve veřejném zájmu by tak byla oslabena, resp. by nemusela přinést žádné reálné účinky.

[28] Specifické postavení veřejného ochránce práv vyplývající z § 66 odst. 3 s. ř. s. přitom předjímá výjimečnost využití této pravomoci. Prostor pro podání žaloby veřejným ochráncem práv, obdobně jako nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s. ř. s., je právě a pouze v případech, kdy je nezákonnost správního rozhodnutí natolik intenzivní, že narušuje závažný veřejný zájem, a to výhradně jestliže žalobu v téže věci nepodal ze stejných právních důvodů někdo jiný nebo uplatňované právní důvody nebyly použity v jiné žalobě podané proti stejnému správnímu rozhodnutí již soudem zamítnuté. Žaloba ve veřejném zájmu má přitom místo pouze v ojedinělých případech a její podání je plně v odpovědnosti veřejného ochránce práv (rozsudek NSS č. j. 1 As 174/2022 - 92, bod 54).

[29] Podle přechodných ustanovení nového stavebního zákona (§ 330 odst. 6) by se napadené územní rozhodnutí považovalo za rozhodnutí v části věci v řízení o povolení záměru, a proto se závěr o újmě na straně stěžovatele uplatní, i pokud by stavebník žádal o povolení záměru podle nového stavebního zákona.

[30] Lze proto uzavřít, že nepřiznáním odkladného účinku by byl veřejný zájem, na jehož ochranu stěžovatel podal žalobu ve veřejném zájmu, zbaven účinné ochrany.

[31] Proti újmě hrozící stěžovateli zároveň stojí legitimní zájem stavebníka na tom, aby mohl stavbu dokončit bez zbytečných nákladů vzniklých v důsledku prodloužení. Nejvyšší správní soud ani tuto případnou újmu nezpochybňuje a její význam nesnižuje. Ani nyní ovšem Nejvyšší správní soud neshledal, že by tato újma mohla převážit nad nevratnou újmou hrozící veřejným zájmům, které hájí v řízení stěžovatel (srov. usnesení NSS č. j. 1 As 174/2022 - 77, bod 16). První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno. Přiznání odkladného účinku není ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem, ba právě naopak (srov. usnesení č. j. 1 As 174/2022 - 77, bod 17). Je proto splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[32] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a tímto usnesením jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 3. 2024, a rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. SMOL/136502/2019/OS/US/Hla.

[33] Soud připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[34] Z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti rovněž nelze dovozovat jakékoliv závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu